

מספר אברהם: "נפל רעיון בראשי, פר- סמתי בעתון מונטיוואלי מודעה בדבר נתינת שיעורים בעברית לכל המעוניינים, בשעות ה- רצויות להם. כעבור שבוע אספתי שלושה שיעורים שנותן אני אותם יום יום לבני יהודים עשירים בשכר של 5 דולר השעה, כל תלמיד בשעה נפרדת."

פנעים

עניין רומנטי למדי

פרדס כץ, שעל כביש תל-אביב — פתח תקוה, הוא מקום שליו, אך לא רומנטי ביו- תר. בלילות רגילים אין הוא מושך אליו זוגות נאהבים, ותושבי המקום עצמם רגילים לישון בשעות הקטנות שנת ישראלים.

אלא שאותו ליל אביב היה, כנראה, רו- מנטי במיוחד. כמה דמויות נעו בשכונה בח- שכה, התחשבו ביניהן, אולם קול עדין זה הושתק חיש מהר ע"י קול אחר: קולה של פרה הולנדית מפותמת, שמקום מושבה הר- גיל ברפת שבקצה הפרדס. הפרה עתה במלוא קולה, העירה את תושבי המקום, הכריחה אותם לקום בשעה 2.30 לפנות בוקר, אך כשהגיעו אנשי פרדס כץ לרפת, כשהם מקל- לים ומגדפים, מצאו כי סיבת ההמולה נעלמה: מקומה של הפרה היה ריק.

במקום הפרה נראו שלוש דמויות גבריים, שנמלטו לעבר הכביש. שניים מהם נכנסו לתא הנהג של מכונית המשא שחנתה על הכביש, השלישי ניסה לסגור את אחת הסולמות, אך מהר לקפוץ על ארגו המכונית, כאשר אור מסנור מפנסיו של גיפ נשתפך סביבו, לא חר רדיפה של חצי קילומטר, צרמה חריקת בלמים כפולה. הגיפ השיג את מכונית המ- שא חסם לפניה את הדרך. שני שומרים עי- רוניים רמת-גנייים תבעו מהנהג את נירותיו, יכשנוכחו לדעת ששני האחרים שהיו אתו נמלטו, חקרו: "מי היו השניים האחרים?"

תשובת הנהג: "טרמפיסטים מחיפה." לב- סוף נכנע ללחץ השומרים שהשימוהו בגני- בת הפרה, אמר: "לא גנבתי, אני אראה לכם איפה היא." אורות פנסים הגיפו נפלו על עץ הדר עמוס תפוחי-זהב, גילו את הפרה רו- בצת תחתיו נפחדת.

שעה קלה לאחר מכן נתפסו שני הבורחים עלידי נידת המשטרה, כשהם נושמים בכ- בדות, ליד שכונת מונטיפוריי, והתבורה כולה התאחדה לפת שחרית במשטרת רמת-גן. שאל סמל משטרת רמת-גן אליעזר גרינבלט: "מה עשיתם ליד שכונת מונטיפוריי?" תשובת השניים: "ענין רומנטי. לזיווג בחורה מקול- נוע ביפו."

אך גרינבלט לא היה רומנטי. "הרימו את ה- רגליים!" פקד. הבוץ הבלתי רומנטי, המהול בחציר שדבק לסוליות נעלי השלושה, הפיץ בחדר החקירות ריח חריף של זבל פרות ור- פת.

גם התובע יוסף סהר והשופט המחוזי זאב צלטנר לא גילו נטייה רומנטית מיוחדת, כש- הופיעו השלושה לפנייהם. משום מה נראה להם כי שלושה גברים, שגילם הממוצע 40 שנה המטופלים בילדים ובדירות בשיכונני ה- עולים ביפו, אינם יכולים להיות מוכשרים לפיתוח רומנטיקה אמיתית. המסקנה: שני חיים מאסר לכל אחד מהם. שאל אחד הנוכחים באולם: "מה, שנתיים כפול שלוש תמורת פרה אחת?" ענה לו עורך- דין: "כן, אבל זו היתה פרה הולנדית."

הארץ

העולם הזה — הארץ הגשתי בקשה למועצה המקומית תירת הכרמל לשם קבלת רישון למכירת מש- קאות חריפים לשנת 1952 בחנות ירקות שלי (מעריב).

יעקב כהן, יפו אכן, תכנן לטווח ארוך.

אנשי ההסתדרות... רשאים לפעול. סרר- בם מתרפש כגישה אנטי-דמוקרטית ועי- לינו לפעול בתתאם לכך (על כן סער- היים)

פעולה סניטרית?

עשרות כבאים ושוטרים חיפשו אחר ילד... מאת ספר "הארץ" (הארץ).

מוטי, רחובות מסמר שערות.

שבילים נראים חלקים ונוחים. אך זהו מראה בלבד — האבנים הקטנות והמחודדות לשות את כפות הרגלים ללא רחם. מזג האוויר ממש קר. אך ההליכה הקצובה והמהירה מזרימה את הדם ביתר-שאת ומח- הרבה יותר נוח ללכת עכשו מאשר במת. הרבה יותר נוח ללכת עכשו מאשר בשעות הבוקר או הצהריר כשהשמש מכה אתנו באכזריות. הרבה יותר נוח אפילו מלישון. כי זוהי השעה שאנו מתחילים בדרך כלל לקפוא תחת לשמיכות הדקות. 05.00 — חנייה קצרה. למעשה איש אינו עייף עדיין. רק עתה אנו מתעוררים באמת — עד כאן הלכנו חצי מנומנמים. אך בוואי הקטן ישנה חלקת שעורה דלילה והגמלים רעבים.

„זהו ג'בל...“

אנו ממשיכים. הדרך עולה כל הזמן, בשב-י לים מחוקים או על פני סלעי-ענק חלקים. בסוף העלייה אנו מגיעים למישור רחב, פלאטו גבוה משלושה כדורי היים רצופים ומצדו הרביעי, אליו אנו מתקדמים, הוא מסתיים בוואי עמוק. אנו מגיעים עד שפת הוואי וחונים. כאן נאכל ארוחת-בוקר. 06.00 — כולנו עדיין רעניים. רק הקיבה תובעת את שלה. עד שהטבח (כרעג: זאבה) והאפסנאי (גד) יכינו את ארוחת-הבוקר מת- ארץ טיול לפסיגה הגבוהה ממערב. אנני ודור מתרוצצים על פני השטח, מטפסים על צוקים, מידרדרים במדרונות, נשכבים תחת גמלים. בעוד תפקידי דורש מאמץ קל ביותר — רשימות קצרות על-גבי פיסות נייר ה- נושאות את התואר המפואר „יומן“ — חיי- בים דוד ואנני לכותת את רגליהם בלי הרף. 08.00 — לאחר שתי התקלויות באש של אתמול, הוחלט לשנות את מסלול ה- מסע: במקום להמשיך עד ביר... (לחנייה ומיליו מיכלי המים) ומשם לגיבל... נלך באיגוף גדול עד ביר... לקחת מים. אם גם שם ניתקל בערבים עוינים לא תהיה לנו כל ברירה אלא להכנס אתם לקרב ולהניס אותם מן הבאר, כי מלאי המים שלנו אוזל ובעוד יום נעבור את החמאדות — מישורים עז-י מים של אדמה חרוכה ואבנים קטנות, ללא ישוב, ללא טיפת מים. בביר... נצטרך לקחת מים — ויהי מה!

10.30 — אנו נמצאים על פסגה גבוהה. לחלום עלהות. נגד טקטיקה זו אפילו צבא מאורגן לא יכול לעשות כלום. 17.40 — אנו נכנסים לתוך ואדי... ערוץ עמוק, מוקף פסגות תלולות המתנשאות ב- גובה עצום. כאן נחנה הלילה. עמוס נותן פקודה לפרוק את הגמלים ולהתארגן לל-י ניה. הערבים מחפשים מרעה לגמלים. זה זמן רב שלא הספיקו לאכול כראוי. אחד מהם מציע לחזור כמה קילומטרים לחלקת שעורה שעברנו בדרך. דאגתו לגמל גברה גם על פחדו והוא מוכן לנטוש את בטחון השיירה ולצאת לבד לחפש מרעה.

באנג! מכיוון הפסגה הגבוהה מהדהד קול ירייה בודדת. העסק התחיל! מיד יצ-י אים רובאים וחוליות מקלעים לתפוס את כל הרכסים מסביב. הם מטפסים בקדחתנות על המורדות התלולים, מתבצרים מאחורי סלעים גדולים. בינתיים נמשכות ההכנות בוואי. הבנות מקוששות שיחי לענה למדורה, האפסנאים מוציאים אוכל לארוחת הערב.

שוב מצב הכן

האנשים עוסקים כל אחד במשה; בהבעת אוישות מוגזמת. הקלעים יכולים לשרוק והערבים יכולים לשכב במארב — למראית עין זה לא איכפת לאיש. ובל"ן כה וכה מוכרחים להכין ארוחת-ערב.

19.00 — עם חושך הורדו האנשים מני- קודות התצפית שלהם. מלבד הכדור שנשמע עם הגיענו הנה לא ארע שום דבר. בכל זאת מצב-הרוח מתוח. עמוס מכנס את כל האנשים לזריקת „ציונות“: „אנו עלולים להתקל מעתה ואילך בצליפות כאלה. זהו נשקם החזק של הבידואים. לכן אני רוצה שיהיה ברור לכל אחד.“

שוב מצב הכן. הלילה נישן עם הנעלים.

„דן מחייך בעוד שעתיים...“

יום ד' — חמישי למסע 03.00 — השכמה. יש לנו עוד שעתיים לפחות עד עלות השחר. אך דרך ארוכה לפנינו היום. וככל שנעזוב את הוואי ה-י מוטנף מהר יותר, יותר בריא. תוך פחות מחצי שעה הגמלים יתמסו, האנשים מר- כנים לתזוזה. זהו שיא המהירות שהושגה עד כה.

04.00 — באור הירח החיזור לובש הנוף צורה אחרת. הכל רך יותר, אנושי יותר. הצוקים הגדולים מאבדים את חדותם, פסגות ההרים מתמוגגות עם השמים המוכוכבים, ה-י עד כה.

מצוה. „השיירים נמצאים בשטח לפנינו. ה- יריות מכוונות אליהם.“ כעבור כמה דקות מופיעות שלוש דמויות הודהרות אלינו באיגוף שמאלי רחב. אלה הם בנן, זאבה, שמוליק הם מצטרפים אלינו, נשכבים על האדמה, נושמים בכבדות. „הקלע נחקע ממש לדיד“ מספר שמוליק. הוא אינו מרוגש או מבולבל. הוא מספר את זה כדבר מעניין אשר קרה לו במקרה.

כה — הממוס אינו עונה...“

עמוס משגר שני רובאים לתפוס עמדה באגף השמאלי. עתה נשתתקו היריות. אני מתרומם וסוקר את הגיבל. אין סימן של בני-אדם. מולנו, בקו ישר, ישנו אוכף — שם נמצאים כנראה המתקיפים. עמוס נותן פקודה: „לאוכף שמלפנים, כדור אחד, אש!“ מימינו נובה מקלע. אני סוקר את השטח עם משקפתי, לראות אם קבלנו את הטווח הנכון. אין כל סימן. הקלע עבר גבוה.

קול יריה מהדהד

אנו מנמיכים את הטווח ויורים. עוני אבק מתרוממים מסביב לאוכף. עוד כמה צרורות. אין כל תשובה. הערבים אינם מעוניינים בקרב. ואז נותן עמוס את הפקודה: „לחזור מעבר לרכס.“ אין טעם להכנס בקרב. הרי באנו רק למסע — אין לנו יחידה צבאית עם משימה להגיע לגיבל ויהיה מה. כל השיירה נאספת מאחורי הרכס. עמוס נותן הוראות להתארגן למסע ואנו מפנים את גבינו לגיבל ולגבול המצרי, צועדים חזרה בכוח שבאנו ממנו. מטרתנו היא גיבל... אליו נגיע באיגוף.

רוב החברלים מתלוננים: בריחה זו מפני כמה רובאים ערבים אינה לטעמם. „לא כך הורגלנו בפלמח!“ רוסן משהו. „נשאיר את הגמלים כאן ונצא עם תחת מוגברת להר.“ מציע משהו אחר. „אנו נאטא אותם כמו קש.“ אך עמוס תקיף בדעתו. מוטב לותח על חלק מן התכנית מאשר להסתכן לשוא. אם מישור ייצע כאן, ספק רב אם נוכל להוציא חי. הנקודה העברית הקרובה ביותר היא מרחק ימים רבים של הליכה.

15.30 — פנינו שוב דרום מזרחה. שיחת הדרך היא כולה על קרבות מדבר. למרות שלערבים כאן אין שום נשק כבד מרובה, מספיק שאחד מהם יעמוד מדי פעם על רכס ויטריד אותנו בצליפות כדי להפוך מסע זה